

1

Kde je? Co se stalo? Na nic si nevzpomínala. Vůbec na nic. Překročila snad hranici mezi sny a realitou? Probudila se ze zlého snu? *Kde to je?*

Odněkud zblízka k ní dolehlo bublání tekoucí vody. Že by potok? Vodopád? Na kůži ji zastudil silný závan větru. Pokusila se zkřížit si paže na hrudi, zjistila však, že to nejde. Ležela natažená na zádech a přemýšlela o tom, jak je možné, že vůbec nemá tušení, kde je a co tady v té zimě dělá. A něco ještě horšího: nevzpomínala si na vlastní jméno.

Pravá strana hlavy jí pulzovala bolestí. Zkusila zvednout pravou ruku a ránu si osahat a znovu zjistila, že to nedokáže. Druhou paží však byla schopná pohnout. Prsty si opatrně promnula bolavou hlavu, ohmatávala a zkoumala podivnou vybouleninu v týle, plnou vlhké a lepka-
vé krve.

Přejela si rukou po dlouhých tmavých vlasech a pak jí paže padla k boku na mokré kameny. Dlaní levé ruky se zapřela, nadzvedla a podívala se na sebe. Měla na sobě džíny, blůzu a krátkou bundu.

Kolem vládla neproniknutelná tma. Jediné, co slyšela, byla klokotající voda a ševl větru v korunách stromů. Přimhouřila oči a zadívala se hlouběji do noční temnoty.

Kde to jsem? Co se mi stalo?

A ta další otázka, která ji přiváděla na pokraj paniky. *Kdo jsem?*

Nevybavovalo se jí vůbec nic, ani náznak prozření. Srdce jí bušilo.

Teprve v tu chvíli si uvědomila, proč nemůže hýbat pravou paží. Měla ji vmáčknutou pod zády a ztratila v ní absolutně všechno cit. Nadzvedla se levou rukou ještě o kousek výš. Zaplavila ji vlna závratí a měla dojem, že se jí hlava každou chvíli rozskočí. Sáhla si na pravou paži a štípala se do ní. Bylo to, jako by se dotýkala někoho jiného, ne vlastního těla.

Když rukou opět začala proudit krev, cítila, jak se jí celým tělem šíří palčivá bolest. Chtěla ječet, se zaskřípěním však zařala zuby, takže jí vyhrkly pouze slzy z očí.

„Sakra, sakra, *sakra!*“ zamumlala.

Její první slova, pronesená do větru v neznámém světě. Seděla, pohupovala se dopředu a dozadu a pravou paží si pevně tiskla k břichu. Na okamžik se zdálo, jako by ten svět, do něhož se právě probudila, zmizel. Před očima se jí mihotal mlžný závoj, který v ní vzbuzoval dojem, že každou chvíli sklouzne do ještě jiné země snů, nočních můr a halucinací.

Pronikavá bolest, která prostupovala celé tělo, začala díkybohu ustupovat. V paži jí dál tupě tepalo a po chvíli si uvědomila, že má ruku pravděpodobně pohmožděnou nebo zlomenou.

Ledový vítr ji bodal do obličeje, až se celá roztrásla. Cítila odumřelé rostliny a zahnívajícím dřevem. Byla noc a zurčení tekoucí vody naznačovalo, že se nachází u nějakého potůčku nebo pramínku. A byla sama.

Doopravdy?

Pokud byla sama, znamenalo to, že si také sama musela ublížit, a nebýt těch zoufalých okolností, v nichž se nacházela, bylo by ji takové pomyšlení rozesmálo.

Prohledávala pohledem okolí, viděla však jen beztvaré stíny. Skály a balvany? Keře? Kapradiny a stromy?

Pokusila se zvednout na nohy, ale podlomila se jí kolena. Svalila se zpátky na zem a pád opatrně ztlumila zdravou paží. Byla celá zhmožděná a všechno jí bolelo.

Ještě jednou se pokusila vstát a tentokrát se jí to podařilo, ačkoli se chvíli potácela jako opilá. Kam by ale měla jít? Neměla ponětí.

Udělala několik váhavých kroků s levou rukou nataženou před sebou, jako by byla slepá. Nechtěla, aby jí na kluzkých kamenech ujela noha, aby klopýtla o kořen stromu nebo aby jí nějaká větev šlehla do obličeje.

Uslyšela tiché šplouchnutí a cítila, jak se jí bota na pravé noze zaplnila vodou. Vytáhla ji ven, otočila se a zamířila opačným směrem. Opatrně šátrala před sebou a postupně začala rozeznávat tvary ve svém okolí. Před ní se tyčil jakýsi stín: zvedající se svah. Pochybovačně na něj pohlédla, pak však začala šplhat vzhůru. Hlavu jako by měla plnou vaty, jako by se dosud nacházela ve snu. Možná tomu tak bylo. Možná to všechno nebylo skutečné. Třeba uvázla v posledních vláknech snění.

Ne, zamítla tu možnost, tohle *je* skutečnost. Je někde venku, uprostřed noci, kde jí nepomůže Bůh ani nikdo jiný. Jak si tím ale může být tak jistá? Jak si může být *čímkoli* jistá?

Stoupala dál tak rychle, jak jí síly stačily. Obtáčely se kolem ní trnité šlahouny a škrábaly ji do obličeje. Odhrnula je stranou a zvedla oči k černé obloze.

Něco tam je.

Ztuhla. Myslí jí probleskla vzpomínka na něco příšerného. Okamžitě to však zase bylo pryč a už si nevzpomínala vůbec na nic.

Lezla dál a konečně se vyškrábala až na vrcholek svahu. Šmátrala kolem sebe a nahmatávala špičaté borové jehličí, listí, písek a oblázky. Připadala si malá a bezvýznamná. Palčivé tepání v pravé paži se stupňovalo a měla pocit, že ji bolí všechno až do morku kostí.

Někde nablízku zaslechla zašustění listí. Otočila se tím směrem a srdce měla rázem až v krku. Co může čekat? Ne-

věděla, ale ať to bylo cokoli, byla přesvědčená, že je to něco zlého, co způsobilo celou tuhle její kalvárii.

Nic se nestalo. Ševelení listů utichlo. Musel to být jen závan větru, pomyslela si, nebo nějaké drobné zvířátko. Několik metrů před sebou zpozorovala linii stromů.

Zajela rukama do kapes bundy. Byly prázdné. Pak vyzkoušela kapsy džínů. V levé našla něco chladně kovového. Vypadalo to na klíče. Klíče od čeho?

Kam by měla zamířit teď? Les se klidně mohl táhnout ještě několik kilometrů. Musí postupovat systematicky. Co je za tou linií stromů?

Přinutila se vstát a opět vykročit kupředu. Téměř okamžitě se zamotala do ostružinového houští, které ji chytalo za oblečení a škrábalo do předloktí. Ustoupila zpět a zkusila to jiným směrem. Pod nohama jí praskaly větvičky a šustilo suché listí.

Klopýtla. Nějak se stalo, že si levou nohou přišlápala pravou patu. Ztratila rovnováhu, začala padat a zoufale šmátrala po něčem, čeho by se zachytila. Ztlumila pád rukama a tělem jí otrásla další vlna bolesti. Zmučeně se zkroutila, levou rukou si masírovala zmrzačenou paži a čekala, až prudká bolest přejde.

Když se tak stalo, vydrápala se zase na nohy a vrávoravě šla dál. Přemýšlela o tom, jak daleko může dojít, než upadne a nebude už schopná znovu vstát. Její tělo se domáhalo odpočinku a mysl se dožadovala odpovědí, nemohla však posloužit jedním ani druhým. Každou vteřinou toužila státle víc všeho nechat a mít to konečně za sebou, nějak v sobě však vždy našla sílu k dalšímu kroku. Hrdlo měla úplně vyprahlé. Potřebovala vodu.

Ten podivný svět kolem ní se už zase změnil. Skutečnost, že je vzhůru, se pomalu někam vytrácela. Nepřemýšlela již o tom, co je zač, co se jí stalo, ani jak se sem dostala. Zbýval jen strašidelný pocit, že se její mysl oddělila od těla. Nějak se stalo, že její trup ani končetiny už nebyly její součástí. *Proplouvala* nocí jako přízrak. Občas narazila do nějakého stromu a vůbec si toho nebyla vědomá. Jindy zase zakopla a upadla, a ani pak ji pravá paže nebolela. Potácela

se dál a nořila se stále hlouběji do světa, kde existoval pouze les a tma.

Chvílemi zůstávala nehybně stát a s nastraženýma ušima čekala na nějaký zvuk, který by jí alespoň něco napověděl. Pak klopytala dál v ledovém větru, jenž se ještě více ochladil. Sepjala ruce a dýchala si na prsty. K ničemu to nebylo, nezahřálo ji to, neustále to nicméně opakovala. A postupovala pořád dál, zarputile kladla jednu nohu před druhou, dokud ji bouře v hlavě absolutně neovládla a ona se nezapotácela.

Zhroutil se k zemi, neschopná pokračovat v chůzi. Po čtyřech dolezla ke kmeni nejbližšího stromu. Opřela se o něj zády, přitáhla si skrčené nohy k tělu a snažila se stočit do co nejmenšího klubíčka.